

УДК:811.161.2'373'276.6:61

Лариса ШУТАК,
Галина НАВЧУК,
ВДНЗ України «Буковинський державний
медичний університет», Чернівці, Україна

Larysa SHUTAK,
Halyna NAVCHUK,
Higher State Educational Establishment of Ukraine
«Bukovinian State Medical University», Chernivtsi, Ukraine
navchuk_g_v@mail.ru
ORCID ID 0000-0002-4624-1796
society@bsmu.edu.ua
ORCID ID: 0000-0001-8038-4080

КОГНІТИВНА МЕТАФОРА ЯК ОДИН
ІЗ
ЗАСОБІВ ТВОРЕННЯ
ВТОРИННИХ НОМІНАЦІЙ
МЕДИЧНОГО ДИСКУРСУ

COGNITIVE METAPHOR AS A
MEANS OF CREATING
SECONDARY MEDICAL DISCOURSE
NOMINATIONS

Ключевые слова: Шутак Л., Навчук Г. Когнитивная метафора как одно из средств создания вторичных номинаций, вторичных номинаций медицинского дискурса. В статье очерчен круг вторичных номинаций, которые являются следствием метафорических переносов. Обусловлена роль метафоры в процессе создания вторичных номинаций медицинского дискурса. Разграничены субстантивные (однокомпонентные), адъективные и глагольные (однокомпонентные или двухкомпонентные) вторичные метафорические номинации. Охарактеризованы вторичные субстантивные метафорические наименования инструментов, определены причины их образования в типичных и нетипичных коммуникативных ситуациях. Установлены особенности метафоризации прилагательных и глаголов в качестве компонентов словосочетаний, выяснены условия их применения, а также стратегии реализации таких метафор. Выявлено, что наиболее употребляемыми в медицинском дискурсе являются вторичные названия, созданные на основе глагольных (предикатных) метафор.

Обобщены причины, обуславливающие формирование вторичных наименований, среди которых выделены потребность упростить сам процесс профессионального общения, избежать использование сложной медицинской терминологии, сэкономить время, быстро и доступно передать нужную информацию и т.п.

Постановка проблеми. Лексична організація будь-якої мови характеризується не лише співвіднесенням наявних у мові лексико-семантичних одиниць, але й можливістю їхнього переосмислення для називання всього того, що є необхідним для мовця у даний момент. Тому нерідко у мовленні з'являються вторинні назви, тобто утворення другого, навіть третього найменування для об'єктів позамовної дійсності, які вже були позначені засобами мови. Такі лексеми нерідко творяться засобами метафоризації.

Мета статті – з'ясувати причини та способи творення вторинних назв, уживаних у комунікативних ситуаціях фахівець – фахівець, фахівець – нефахівець сучасного українського медичного дискурсу за допомогою метафоричних перенесень. Матеріалом для аналізу послугували вторинні назви, дібрані з побутового професійного мовлення працівників медичної галузі в різних комунікативних ситуаціях. Одним із основних способів творення вторинних назв у медичному дискурсі є метафоризація. До проблеми вивчення метафори у сучасній мовознавчій науці спостерігається посилений інтерес, оскільки її феномен виходить за межі традиційного витлумачення й визначається як „універсальне явище, меха-

нізмом якого є концептуальна інтеграція, що актуалізується в дискурсі і являє собою етапи розвитку мовного знака”¹. Внаслідок того, що розвиток мовного знака відбувається в дискурсі, можна стверджувати, що термін володіє всіма характеристиками, притаманними дискурсу, оскільки: у когнітивній структурі дискурсу відбивається еволюція власне наукового знання; у контекстуальній структурі дискурсу представлений континуум етапів „соціалізації”; до макроструктури дискурсу акумульовано всі структурно-семантичні типи та суперструктури (стилістичні та жанрові різновиди); у мікροструктурі² дискурсу представлена ієрархія комунікативних номінацій (усі фази компресії тексту, різні види деривації – синтаксична, лексична, семантична); у семіотичній структурі дискурсу відображено всі модуси семіозу.³⁻⁴

Особливо цікавим з погляду когнітивного термінознавства є медичний дискурс. Особливість медицини як фаху полягає в тому, що в ній поєднуються як традиційні, що мають багатовікову історію способи пізнання, так і найбільш сучасні й точні методи дослідження. Медицина – одна з найдавніших галузей знань, яка впродовж розвитку досліджує той самий об'єкт

(хвору людину), що зумовлює кумулятивний характер діяльності, оскільки в ній збережені всі сформовані в процесі розвитку науки етапи. Все це визначає постійну зміну, оновлення медичної термінології та є передумовою для вивчення процесів розвитку мовного знака в медичному дискурсі.

Дослідження конкретних процесів терміноутворення у медичному дискурсі необхідне для побудови інтегративної моделі метафори і, отже, інтегративної моделі розвитку мовного знака в дискурсі. При вивченні процесу метафоризації доцільно звернутися до методології поліпарадигмального аналізу дискурсу, методологічною основою якого є системний підхід, при якому об'єкт розглядається як складна система, що складається з супідрядних систем та елементів, функціонування якої забезпечує взаємодію підсистем одного і того ж рівня, а також зв'язок різних рівнів в ієрархічній структурі системи. Дискурс як вербально опосередкована діяльність у спеціальній сфері є, за визначенням, складною функціональною системою, що включає ієрархію рівнів – етапів знакової діяльності, зокрема, етапу концептуальної метафори і метафоризації в процесі текстотворення. Застосування поліпарадигмального аналізу дозволяє не тільки вивчити явище термінологізації в медичному дискурсі, а й отримати нові відомості про метафоризацію як універсальний механізм розвитку мовного знака.

Нині у лінгвістичній науці відома низка типологій метафори, як-от: за морфологічним виявом головного члена; за структурними особливостями; за функціональним призначенням; за належністю до системи мови й мовлення тощо. У медичному дискурсі метафоризація використовується насамперед як дія, способом реалізації якої є різноманітні стратегії (операції, команди, прийоми, вміння і т. ін.), що спрямовані на вирішення когнітивних і комунікативних завдань, де зовнішній (невербальний бік метафоризації) має комунікативну фазу, а внутрішній – комунікативно-концептуальну й прагматичну.

Оскільки медичний дискурс – це складне мовленнєве явище, пов'язане з побутовим спілкуванням лікарів у різних ситуаціях, то нерідко добір доступних мовних засобів допомагає уникнути комунікативні бар'єри, зокрема психологічні (коли пацієнт виявляє незадоволення лікарем); семантико-фонетичні (коли адекватне сприйняття ситуації ускладнюється через надмірну медичну термінологію); стилістичні (невідповідність мовлення стильовому та стилістичному призначенню); соціально-культурні тощо. Медичний працівник моделює майбутню реальність – картину одужання пацієнта – в спе-

ціально організованому просторі й часі, актуалізуючи такий спосіб відображення дійсності, коли новим змістом наповнюються слова й вирази об'єктивної дійсності, що накладаються на його професійні знання. Цей процес відбувається непередбачувано, навіть спонтанно, переломлюючись через призму колективного й індивідуального знання, допомагаючи осмислити навколишній світ.

На думку дослідників, метафоризація в дискурсі – опосередкована сукупність когнітивно-комунікативних стратегій популяризації прагматично опрацьованого наукового знання⁵. Як результат – з'являється комунікативно-когнітивна структура, вторинна щодо наукового дискурсу.

Метафора, використовувана в професійному чи науковому мовленні, суттєво відрізняється від метафори поетичної, що відображається у варіативності її номінацій. Так, наприклад, О. С. Зубкова пропонує використовувати поняття професійна метафора⁶; Т. І. Уткіна висуває когнітивно-дискурсивну теорію метафори, оскільки вважає, що у професійному спілкуванні метафора створюється як наслідок аналогії, а не формалізованих процедур дедукції та індукції⁷. Інші вчені називають метафору концептуальною, тобто такою, що використовується для усвідомлення й розуміння якої-небудь абстрактної сфери у термінах більш відомої, конкретної сфери⁸. Таким чином, метафора у сучасному потрактуванні бере активну участь у побудові моделі світу індивідуума, відіграє важливу роль в інтеграції концептуальної системи особистості, а також є вузловим елементом мови, мислення, сприйняття дійсності.

Метафори в сучасному українському медичному дискурсі, так само як і в сучасній дискурсології, меншою мірою мають естетичне й емоційно-оцінне спрямування, натомість здійснюють когнітивно-концептуальну й прагматичну функції. Із засобу творення образу вони трансформуються у спосіб формування значень, яких бракує у тій чи іншій комунікативній ситуації. Аналогія в ознаках різних категорій предметів, що лежить в основі метафори, є зняряддям не лише найменування ознаки, а її виділення з-поміж інших, створення конкретного поняття. Метафори у медичному дискурсі різноманітні за характером сполучуваності з іншими словами, асоціативними ознаками, конотативним забарвленням тощо. Метафоризуються здебільшого назви найважливіших понять і процесів, зокрема назви частин людського тіла (анатомічна лексика) й інструментів, назви основних життєвих явищ і процесів, назви хвороб та методів ліку-

вання (клінічна лексика), назви ліків (фармацевтична лексика) та ін. Це переважно субстантивні (однокомпонентні), ад'єктивні та дієслівні (предикатні) однокомпонентні чи двокомпонентні вторинні номінації.

На особливу увагу заслуговують вторинні лексеми – назви медичних інструментів, що постали внаслідок метафоризації. За морфологічним виявом головного компонента – це субстантивні новотвори, за структурою – однокомпонентні, вони створені на основі подібності / схожості, порівняння, зіставлення, насамперед за функціональною подібністю, зовнішньою схожістю тощо. Пор.: *клинок* – медичний прилад, що використовується для обстеження гортані, зовні схожий на клинок; *гармошка* – апарат для штучної вентиляції легень, що працює як гармошка, надуваючись і випускаючи повітря; *черепаха* – хірургічна шолом-маска, що закриває всю голову, залишаючи відкритими лише очі, подібно до панцира черепахи; *качка* – судно для чоловіків в лікарні, що за формою нагадує качку; *дзьоби* – щипці, подібні до дзьоба; *папуги* – щипці, що мають округлу форму і схожі на округлий дзьоб папуги; *труба* – пристрій у вигляді труби для введення в трахею; *зубатики* – затискачі Кохера або Микулича, що нагадують щелепу; *капельюшка* – крапельниця, яка за зовнішнім виглядом схожа на капелюшок; *вуха* – фонендоскоп, цей медичний інструмент виконує функцію прослуховування так само, як і вуха; *банка* – спеціальна колба у медичній практиці, яка зовні схожа на банку. Напр.: *Увімкни гармошку для вентиляції легень; Під час сьогоднішньої операції використовували черепаху; Вдягни вуха і прослухай пацієнта; Інколи при пневмоніях ставлять банки.*

Значно рідше в побутовому мовленні медиків використовують вторинні новотвори, сформовані на основі атрибутивної (прикметникової) метафори. Це здебільшого двокомпонентні назви, що виконують концептуальну функцію, надаючи метафоричному концептові відношення суб'єкта оцінки до його об'єкта. Специфіка прикметникової метафори полягає в тому, що, метафоризуючись, прикметник втрачає самостійність і стає залежним від іменника, який визначає його функціональність і перетворюється у спосіб формування значень Пор.: *цікавий хворий / нецікавий хворий* (щодо перебігу хвороби і методів лікування); *важкий хворий / не важкий хворий* (у значенні складності чи гостроти захворювання); *гострий живіт / не гострий живіт, твердий живіт / м'який живіт* (гостра хірургічна патологія); *брудна операційна* (операційна для пацієнтів з гнійними захворюваннями); *чиста операційна* (операційна для пацієнтів з планови-

ми операційними втручаннями); *гнійний хворий* (хворий з гнійною ранною); *гостра підшлункова* (запалення підшлункової залози); *сухий хворий* (хворий зі значним зневодненням). Напр.: *До нашого відділення потрапив хворий з гострою підшлунковою; У пацієнта живіт не гострий, тому оперативне втручання не потрібне.* Це переважно узуальні вторинні номінації, проте в побутовому мовленні медиків трапляються й емоційно-оцінні атрибутивні метафори, здебільшого назви хвороб та процесів, як-от: *жовта хвороба* – жовтий колір шкіри, характерний для хвороби будь-якої етіології; *золота хвороба* – туберкульоз шкіри; *чорна хвороба* – епілепсія; *рожеве око* – геморагічний кір; *ліниве око* – око, що відхиляється від зорової осі при косоокості; *блукаюча брунька* – рухлива нирка. Напр.: *Ліниве око – ознака косоокості, проте постійні тренування можуть виправити ситуацію.* Трапляються також ад'єктивні метафори, що створюються на основі образу, як-от: *рана плаче* – кров витікає з рани; *рана кисне* – починається нагноєння рани. Такі вторинні назви нерідко використовуються у спілкуванні молодшого медичного персоналу для пом'якшення висловлювання.

Найбільш уживані в медичному дискурсі вторинні назви, створені на основі дієслівних (предикатних) метафор. Метафоричним потенціалом, за Н. Д. Арутюною, володіють насамперед дескриптивні дієслова, зокрема ті, значення яких указує на спосіб здійснення дії істотою, та дієслівні предикати, що мають вузьке коло об'єктів і досить однозначно імплікують предмет порівняння⁹. Знімаючи обмеження сполучуваності, когнітивно-комунікативна предикатна метафора призводить до створення узагальнених, семантично знебарвлених новотворів, здатних з'єднуватися з будь-якими суб'єктами – конкретними й абстрактними, живими й неживими. Це переважно однокомпонентні та двокомпонентні вторинні назви, що означають процеси, пов'язані з уведенням медичних препаратів, здійсненням різних маніпуляцій під час надання першої медичної допомоги, лікування та оперативних втручань. Вони представляють когнітивно-комунікативну метафору, що вказує на спосіб здійснення дії істотою. Така метафора реалізується в різноманітних стратегіях, як-от: *вміння та навички при виконанні маніпуляцій*, пор.: *вийти з вени* – припинити внутрішньовенну ін'єкцію, *прократити хворого* – зробити внутрішньовенну ін'єкцію, *подивитися пацієнта* – провести клінічне обстеження хворого, *проколоти пацієнта* – зробити внутрішньом'язову ін'єкцію, *перекачати кров* – зробити переливання крові, *обробити хворого* – про-

вести місцеву дезінфекцію, *зняти з апарата* – вимкнути апарат штучної вентиляції легень, *розклізнити хворого* – постави хворому клізму; *посадити на трубу* – перевести на штучну вентиляцію легень, *дати кисень* – одягнути кисневу маску; *команди при виконанні операцій*, пор.: *проколоти серце* – зробити кардіоцентез, *вийти на кістку* – виявити пухлину під час операції, *гріти руки* – оперувати, *вийняти трубку* – видалити дренаж, *викинути кістку* – провести остеотомію, *розкрити живіт* – провести лапарактомію, *виходити з живота* – завершити оперативне втручання на черевній порожнині, *відкрити товсту кишку* – провести колоктомію, *відкрити тонку кишку* – провести ілеотомію, *мити пацієнта* – проводити санацію хворого, *смикнути за стравохід* – провести (лікувальну чи діагностичну) електрокардіостимуляцію; *специфічні лікарські прийоми та вирази*, пор.: *відпустити пацієнта* – не перешкоджати смерті безнадійно хворого в термінальному стані, *завести хворого* – відновити синусовий (нормальний) ритм після зупинки серця, *перелити пацієнта* – увести занадто багато розчинів внутрішньовенно, *простукувати хворого* – проводити перкусію, *розмочити хворого* – домогтися виділення сечі після операції чи гострого стану, що супроводжувався припиненням сечовиділення, *завантажити пацієнта* – увести психотропні препарати, *кинути зонд* – прозондувати хворого, *заколисати хворого* – зробити загальну анестезію, *оживити пацієнта* – реанімувати пацієнта, *записати плівку* – зробити електрокардіограму; *непередбачвані стани*, пор.: *пацієнт замиготів* – розвинувся пароксизм тахісistolічної миготливої аритмії, *стрільнув тиск* – раптово підвищився артеріальний тиск, *кинув тиск* – раптово знизився артеріальний тиск, *дати алергію* – алергічна реакція на який-небудь препарат; *методи клінічних обстежень*, пор.: *посіяти сечу* – зробити бактеріологічний аналіз сечі на патогенну флору; *прогріти флору* – провести фізіотерапевтичну процедуру; *брати на гістологію* – проводити гістологічне дослідження тканин тощо.

Такі вторинні назви виконують функцію формування тих комунікативних одиниць у неофіційному мовленні лікарів та молодшого медичного персоналу, яких не вистачає у складній для вживання та сприймання медичній термінології, таких словосполучень, що спрощують процес спілкування під час обходів, операцій та в післяопераційний період, економлять час у неординарних ситуаціях, коли необхідно максимально швидко прийняти рішення й поінформувати колега.

З-поміж однослівних вторинних номінацій варто виокремити ті, у яких особливості способу

дії одного предмета перенесені на дію іншого предмета. Це здебільшого метафоризовані назви, що постали внаслідок: *зовнішньої схожості*, пор.: *зацвісти* – покритися сипом; *посиніти* – виникнення синюшності внаслідок асфіксії; *аналогії до відчуття під час процедури*, пор.: *колоти* – виконувати внутрішньом'язову ін'єкцію, *крапати* – виконувати внутрішньовенну ін'єкцію, *мочитися* – мимовільне сечовипускання; *функціональної подібності*, пор.: *качати* – реанімувати пацієнта, *завести* – успішно провести реанімацію, *сушити* – застосовувати тампон для осушення місця кровотечі; *внаслідок подібності виконуваної дії*, пор.: *стукнути* – провести електроімпульсну терапію (кардіоверсію) дефібрилятором, *просифонити* – зробити сифонну клізму, *стрільнути* – застосувати дефібрилятор за призначенням, *розморозити* – змешити напругу м'язів.

Такі вторинні назви використовують переважно в недискретному медичному дискурсі, у комунікативній ситуації *лікар – лікар, лікар – лаборант, лікар – молодший медичний персонал*, що пов'язано насамперед із потребою зекономити час під час невідкладних лікарських команд, оглядів, обходів, оперативних втручань тощо. В екстремальній ситуації, коли потрібно негайно надати допомогу пацієнтові, лікареві легше і швидше сказати: „*Пацієнт замиготів, кинув тиск, стукніть його та посадіть на трубу*”, ніж вимовити: „*У пацієнта розвинувся пароксизм тахісistolічної миготливої аритмії, що супроводжувався нестабільністю гемодинаміки, це стало приводом для проведення електроімпульсної терапії з наступною інтубацією й переводом на апарат штучного дихання легень*”.

Отже, одним із найбільш продуктивних та універсальних способів творення вторинних номінацій у медичному дискурсі є метафоричні перенесення. За морфологічним виявом головного компонента вторинні назви, утворені внаслідок метафоризації, – це субстантивні, атрибутивні та дієслівні новотвори, за структурою – одноконтентні чи багатоконтентні. Вони ґрунтуються переважно на аналогії, функціональній подібності та зовнішній схожості. Домінують вторинні предикатні назви, створені на основі дієслівних метафор, що означають процеси, пов'язані з введенням медичних препаратів, здійсненням різних маніпуляцій під час надання першої медичної допомоги, лікування та оперативних втручань. Здебільшого це новотвори, що представляють когнітивно-комунікативну метафору, яка вказує на спосіб здійснення дії істотою, реалізуючи при цьому різноманітні стратегії.

References:

- ¹Utkina T. I. Metafora v nauchno-populyarnom medicinskom diskursye: avtoref. dis. na soiskaniye ushyonoy stepeni kand. filol. nauk : spec. 10.02.01. „Russkiy yazyk” / Tatyana Ihoryevna Utkina. – Pyerm', 2006. – 46 s.
- ²Deyk van T. Jazyk. Poznanije. Kommunikaziya / T van van Deyk. – M. : Progress, 1989. – 312 s.
- ³Stepanov Yu. S. V mirye syemiotiki / Yu. S. Stepanov // Syemiotika. – M. : Raduha, 1983. – S. 5-36.
- ⁴Stepanov Yu. S. V tryochmyemom prostranstvye yazyka / Yu. S. Stepanov. – M. : Nauka, 1985. – 324 s.
- ⁵Utkina T. I. Metafora v nauchno-populyarnom medicinskom diskursye: avtoref. dis. na soiskaniye ushyonoy stepeni kand. filol. nauk : spec. 10.02.01. „Russkiy yazyk” / Tat'yana Ihoryevna Utkina. – Pyerm', 2006. – 46 s. – S. 25.
- ⁶Zubkova O. S. Medicinskaya metafora – termin v individual'nom leksikonoye (eksperimental'noye isslyedovaniye) / O. S. Zubkova // Znaniye. Ponimaniye. Umyeniye. – 2010. – Vyp. 1. – S. 140-145.
- ⁷Utkina T. I. Metafora v nauchno-populyarnom medicinskom diskursye: avtoref. dis. na soiskaniye ushyonoy stepeni kand. filol. nauk : spec. 10.02.01. „Russkiy yazyk” / Tat'yana Ihoryevna Utkina. – Pyerm', 2006. – 46 s. – S. 26.
- ⁸Mischlanova S. L. Kognitivnyy aspekt medizinskoj komunikaziyi // Sb. nauch. tr. „Tyeoriya komunikaziyi i prikladnaya kommunikaziya”. – Vestnik Rossiyskoj komunikativnoy assoziacii / Pod obchsey red. I. N. Rozinoy. – Rostov n/D., 2002. – Vyp. 1. – S. 91-98.
- ⁹Aruryunova N. D. Jazyk i mir cheloveka / N. D. Aruryunova. – M. : Yazyki russkoj kultury, 1998. – 896 s. – S. 136

Shutak L., Navchuk G. Cognitive Metaphor as a Means of Creating Secondary Nominations Medical Discourse. Lexical organization of any language is characterized not only by correlation of existing language lexical-semantic units, but also by the opportunity to rethink their naming that is necessary for the speaker at that moment. Therefore secondary titles often appear in speech, ie the formation of the second, even the third name for objects of extra-linguistic reality are identified by means of language. These tokens are often perpetrated by means of metaphor. The article attempts to identify the reasons and means of creating secondary names used in communicative situations specialist – specialist, specialist – non-specialist of modern Ukrainian medical discourse using metaphorical translations. Secondary titles from professional speech of medical industry workers in different communicative situations serve as a material for analysis.

The article outlines the type of secondary nominations which result in metaphorical transfers. Due to the role of metaphor in the creation of a secondary nomination medical discourse. It demarks substantial (one-component), adjectival and verbal (one-component or two-component) secondary metaphorical nomination. The author determines secondary substantive metaphorical name instruments and defines reasons for their formation in typical and atypical com-

municative situations. The article also establishes features of metaphor adjectives and verbs as components phrases, the terms of their use and implementation of strategies of such metaphors. It is found that secondary names that are based on verb (predicate) metaphors are the most used in the medical discourse. The various reasons that cause the formation of secondary names, among which singles out the need to simplify the process of professional communication, to avoid complex medical terminology, to save time and to convey the necessary information are overviewed.

Key words: *secondary nomination, secondary names, methods of nomination, metaphor, medical discourse.*

Шутак Лариса Богданівна – к. філол. н., доц. кафедри суспільних наук та українознавства Буковинського державного медичного університету, автор близько 130 праць наукового, навчально-методичного та публіцистичного характеру, з яких 1 монографія, 3 розділи до двох колективних монографій, 5 навчальних та навчально-методичних посібників з грифом МОН та МОЗ України. Коло наукових інтересів: категоріальна граматики української мови, порівняльне мовознавство, українська медична термінологія, лінгвопсихологія, українознавство в системі вищої освіти.

Shutak Larisa Bogdanivna - candidate of Philology, associate professor of department of Social Sciences and Ukrainian of Higher State Educational Establishment of Ukraine “Bukovinian State Medical University”. She is the author of about 130 scientific and educational works including 1 monograph, 3 chapters of two monographs, 5 educational and teaching guidelines approved by the Ministry of Education of Ukraine and the Ministry of Health of Ukraine. Research interests: categorial grammar of ukrainian language, comparative linguistics, Ukrainian medical terminology, lingvo psychology, Ukrainian studies in higher education.

Навчук Галина Василівна – к. філол. н., доц. кафедри суспільних наук та українознавства Буковинського державного медичного університету, автор близько 110 праць наукового, навчально-методичного та публіцистичного характеру, з яких 1 монографія, 3 розділи до двох колективних монографій, 5 навчальних та навчально-методичних посібників з грифом МОН та МОЗ України. Коло наукових інтересів: українознавство, лінгвокраєзнавство, проблеми впорядкування української медичної термінології, культура мовлення фахівця-медика, національно-мовне виховання у ВНЗ.

Navchuk Galina Vasyliivna – candidate of Philology, associate professor of department of Social Sciences and Ukrainian of Higher State Educational Establishment of Ukraine “Bukovinian State Medical University”. She is the author of about 130 scientific and educational works including 1 monograph, 3 chapters of two monographs, 5 educational and teaching guidelines approved by the Ministry of Education of Ukraine and the Ministry of Health of Ukraine. Research interests: Ukrainian studies, linguistic studies, problems of organizing Ukrainian medical terminology, culture, broadcasting specialist physician, the national language education in universities.

Received 09-02-2016

Advance Acces Publisher: April 2016

© L. Shutak, G. Navchuk, 2016